

Què bé ho passavem!

Quan jo tenia set o vuit anys les festes començaven el dia de la Glòria: què bé ho passavem el dia de l'entradeta del berenar, ens menjaven la mona, quants amics que erem...!

El dia de la Glòria Infantil arplegavem al gloriero i en la filà ens esperava coca amb xocolata per esmorzar, lluny del pares feiem experiments amb furgadents, tovallons de paper, tiravem petards i feiem combinats de begudes amb papès i cacaus, tot el dia amagant-se per a lliurar-se d'algun bonegó.

El dia de l'Entrada que llarga que es feia la muntada al partidor... però una volta allí com ens divertíem, ens feiem un fart de tirar confeti i llepolies.

El dia de Sant Jordi, com si fora el dia de Reis, m'alçava pel matí i anava a despertar a mon pare amb il·lusió de formar en la diana.

24 d'abril, fi de festa: em llevava el trage i a esperar un any més. Què be ho passavem any rere any tots els amics de la filà gaudint de les festes.

Fins que un dia em van dir que no podria eixir més, i vaig saber que penjaria el trage per a sempre.

Em van dir en casa que no podia eixir perquè era xica i havia de continuar veient als meus amics sentada en la cadira. I per què? Aquella pregunta va ser el detonant per a que la meua família també se la fera. Ells van canviar d'opinió.

Avui en dia les xiquetes continuen fent la mateixa pregunta quan els diuen que ja no poden eixir com fins aleshores: I per què? Són moltes les dones que encara esperen la resposta.

Fonèvol